

KOVÁCS VILMOS
(1927–1977)

VÉRKERESZTSÉG

*Csattog a korbács, ragyog a rézkereszt,
víz alá görnyed száz pogány háta,
szikrázó kardlap hitetlen vért ereszt
magyari földön a szőke Tiszába.
Ázsia álmát nyögik még a puszták,
de templom épül, feszület, oltár:
Készen a torony, harangját meghúzzák...
Nincs többé Hadúr, s a táltos is holt már.*

*Sápad a főpap, összeség az udvar:
a király titkon még lovat áldoz!
Hát lehet élni a hitet hazudva?
Pogány vagy, uram, a kereszt elátkoz.
Nézz körül: népek sírja itt ez a föld.
S pusztulj, ha nem küld rád intő jelt ez!
Vesszen el ezer, csak néped meg ne öld!
Bocsásd meg, Hadúr, új Isten, kegyelmezz!*

*Riad a puszta, árnyat rejt a lápos,
tűz gyúl az éjben, készül a pompa,
aszott tíz ujjal a bujdosó táltos
dérfehér haját tarkóján befonja.
Bosszúért lázít az ősök törvénye,
esküszik Koppány, hogy Hadúr él még,
gyilkot fest a tűz hajnalba tört fénye,
s vérpiros szügggyel dől el egy fehér mén.*

*Paripa horkan, tűz villan, nyíl suhog,
álmából felvert rézharang zokog,
jajdul a puszta, titokban elsúgott
ős pogány átkot üvölt a vad torok:
verje a Hadúr, ki hozzá hűtlen,
vesszen, ki bántja az ősi rendet,
kinek nem elég, ha vad és fű terem,
vesszen, kit Hadúr nem hadba teremtett.*

*Lovon a király, csitul az ősi vér,
orcáját festi egy ország lángja,
sürgeti veszély, dobbantja a szívét,
s hőköl a lova zaboláját rágyva.
Nézz körül, uram, temető ez a föld.
S pusztulj, ha nem küld rád intő jelt ez!
Vesszen még ezer, csak néped meg ne öld!
S hadd vesszen Hadúr... Új Isten, kegyelmezz!*

*Jajdul a puszta, piroslik a zöld gyepek.
Halálos hörgést hallgat a lápos.
Nincs többé Hadúr... s a győztes új földnek
átadja pogány lelkét a vén táltos.
Így volt ez magyar. Hulltál a keresztért.
És minden fiad új síron nemzett.
És minden kort önvéres kereszttség
jegyében oltott lelkébe a nemzet.*